

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΜΗΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΚΑΙΤΑΙΩΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1884.

ΑΡΙΘ. 196

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Φο. 1.

» » » Έξωτερικῶ » 2.

ΑΓΓΕΛΟΥΣΙΣ

» » » Έν δδφ Σταδίου αριθ. 39.

Είς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΤΙΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΚΙΝΕΖΟΙΣ.

Τὰ ἄρρενα τέκνα καὶ μόνον τὰ ἄρρενα τῶν Κινέζων κληρονομοῦν τὴν πατρικὴν περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ μόνον ταῦτα ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσουν τὰ χρεῖα τῶν γονέων τῶν.

Ὡτανδὴποτε τιμὴν ἀποκτήσῃ ὁ υἱὸς ἕνεκα τῶν γνώσεωσιν αὐτοῦ, τὴν αὐτὴν ἀποδέχεται ὁ αὐτοκράτωρ καὶ εἰς τὸν πατέρα του, ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων, τοὺς ὅποιους κατέβαλε προσημομασίας τὸν υἱὸν του δωρεὰν ἀποκτήσῃ τὴν τιμὴν ἢ τὸ ἀξίωμα ἐκεῖνο.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται εἰς τὰ ἄρρενα τέκνα νὰ ζητοῦν τὴν βίαν τῶν εὐχαρίστησιν, πρὶν ἢ χαροποιήσουν τοὺς γονεῖς τῶν, δευκνύοντα τὴν αὐτὴν ἢ ἱσὴν, μέριμναν, τὴν ὅποιαν οἱ γονεῖς εἰδείξαν ὑπὲρ αὐτῶν, ἐνῷ εἰστέ ἦσαν μικρὰ καὶ ἀπροστάτευτα.

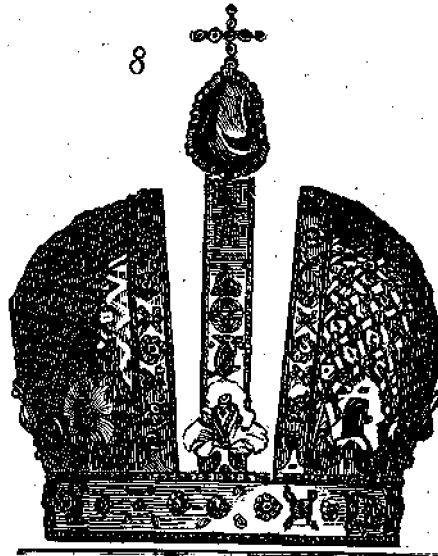
Ὅταν γεννηθῇ υἱὸς, οἱ γονεῖς ἐπιδεικνύουν μεγάλην χαρὰν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὅπως κανεὶς δὲν κουράζεται ἀποκτῶν ἀγαθὰ, οὕτω καὶ οἱ γονεῖς ἀποκτῶντες ἄρσενικά τέκνα!

Ἄπ' ἐναντίας τὴν γέννησιν θυγατρὸς θρηγοῦν, διότι ἄνευ ἐξαιρέσεως αἱ κόραι εἰς ὀρισμένην τινα ἡλικίαν ἀλλάζουν τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα.

Ἄρρενα τέκνα παραμελοῦντα τοὺς γονεῖς αὐτῶν τιμωροῦνται βαρέως ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, ἐνῷ αἱ θυγατέρες ἐξαιροῦνται τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου μηνὸς ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἄρρενος τέκνου οἱ γονεῖς προσημομαζονται διὰ τὴν πρώτην κοῦραν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἡ τελετὴ αὕτη ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα, εἶναι δὲ ἄρκετὰ πολυδάπανος. Γίνεται δ' αὕτη ὡς ἑξῆς. Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν βλοῖ οἱ γέρον-

8

Τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα τῆς Ἀννης Ἰβανόνας.

ἔτι καὶ γραφαὶ συγγενεῖς τῆς οἰκογενείας προσκαλοῦνται εἰς συμπόσιον. Ἐνῷ δὲ τοῦτο ἐξακολουθεῖ ἐκλέγονται ἐκ τῶν προσκεκλημένων τρεῖς γερνόντισσαι καὶ τρεῖς γέροντες, οὗτοι δὲ πρῶτον προσφέρουν θυσίαν τινα εἰς τοὺς ἐπουρανίους καὶ καταχθονίους θεοὺς. Ἡ θυσία αὕτη συνίσταται εἰς χοιρίδια, ὄρνιθας καὶ ἄλλα πτηνὰ καὶ λιθανωτῶν. Ἐνῷ δὲ ταῦτα καίονται, οἱ γονεῖς προσφέρουν τὰς ἐγκαρδίους αὐτῶν εὐχαριστίας, μετὰ εὐγνωμοσύνης καὶ χαρᾶς ἀναγνωρίζοντες τὴν ἐπι' αὐτοὺς πλουσίαν ταύτην δωρεὰν τοῦ οὐρανοῦ.

Τοῦτου γενομένου, αἱ τρεῖς γερνόντισσαι ἀνασκουμβώνουν τὰ πλατεῖα μεταξὺτὰ μανικιάτων, ἢ μία δὲ αὐτῶν λαβοῦσα ψαλίδιον ἀρχεται τοῦ κουρεύματος. Τοῦτου δὲ τελεσθέντος, προβαίνουν εἰς τὸ μέσον

οἱ τρεῖς σεβάσμιοι γέροντες, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν συζύγων τῶν (οὐδεὶς χῆρος, ἢ γερντοπαλλήκαρον, ἢ χῆρα εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν τελετὴν ταύτην) καὶ προτείνουν ἕν ὄνομα διὰ τὸ παιδίον.

Οἱ σεβάσμιοι οὗτοι ἄνδρες διαχυρίζονται ἐπὶ γνωρίζουν κατὰ τὴν ἀστρολογίαν καὶ ἐνῷ γίνεται συζητήσις ἐπὶ τῶν προταθέντων ὀνοματίων, οὗτοι ὑποκρίνονται ὅτι συμβουλεύονται τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, διὰ νὰ προσδιορίσουν τὸ ὄνομα τὸ ὅποιον θεωροῦν καταλληλότερον διὰ τὸ παιδίον νὰ φέρῃ.

Ἀφοῦ δὲ μετὰ προσοχῆς συμβουλευθοῦν τὸ στερέωμα πρὸς εἴρεσιν καταλήλου ὀνόματος, ἀποφασίζουν ὅτι τὸ παιδίον πρέπει νὰ ὀνομασθῇ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ὅπουλον συνέβη νὰ γεννηθῇ.

Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος οἱ προσκεκλημένοι συχαφρονται τοὺς γονεῖς καὶ οὕτω τελειώνει ἡ τελετὴ τοῦ κουρεύματος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Συνέχεια ἡς προηγούμενον φύλλον)

(ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ)

Ἡ ἐπομένη μάχη εἰς τὴν παρευρέθη ὁ Γεώργιος ἦτο ἐκείνη, εἰς τὴν ἔλαβε μέρος αὐτοπροσώπως καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς του, Φρειδερίκος ὁ Μέγας — ἡ μάχη τῆς Μέλλβιτς, ἣτις συνεκροτήθη οὐχὶ πολλὸ ὕστερον τῆς ἀλώσεως τοῦ Γκλογκάου. Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν Αὐστριακῶν καὶ τῶν Πρωσικῶν στρατευμάτων καὶ διπῆρε πολλὰ αἱματηρά. Ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν γηραιὸν Στρατηγὸν Σβέρν. Μὲ μεγάλην δ' ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν, οἱ Πρώσοι ἀντέστησαν κατὰ τοῦ ἔχθρου, ἀλλ' αἱ ἐπανελημμένοι ὀρμητικαὶ προσβολαὶ τοῦ Αὐστριακοῦ ἱππικοῦ ἐπὶ τέλους τοῖς ἐσόγχυσαν καὶ ἠΐτητά των ἐφάνετο ἀφευκτος. Τότε ὁ Σβέρν ἰκέτευσε τὸν βασιλέα νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἵνα μὴ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἔχθρων. Ὁ Φρειδερίκος, καὶ περ ἀνθιστάμενος εἰς τὴν συμβουλὴν ταύτην, διὲ ἡμῶς εἶδε περὶ τὴν δόσιν τοῦ ἡλίου τὴν προφανῆ ἦταν τοῦ στρατοῦ του, ἐνέδωκεν ἐπὶ τέλους καὶ ἀπεφάσας πολλὸ συθρηπὸς νὰ ἀποχωρήσῃ εἰς Ὀππελν, πολίχνιον τι ἐπὶ τοῦ Ὀδερ ποταμοῦ, λαθὼν μαζὺ του μικρὰν τινα μόνον συνοδείαν. Μόλις δ' νεαρὸς Πρίγκηψ τῆς Δεσσαυίας ἔμαθε τοῦτο, καὶ ἔστειλεν ἄλην ἱππικὴν πρὸς κατάφθασιν τοῦ Βασιλέως.

Ἄλλὰ τοῦτο ἐφάνετο δύσκολον, διότι ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἀναχωρήσει καλπάζων.

Ὁ Γεώργιος ἐγνώριζε τὰς ὁδοὺς τῶν περιχώρων καὶ διὰ τοῦτο διατάχθη νὰ συνοδεύσῃ ἔμπροσθεν τὴν ἄλην ὡς ὁδηγός. Μ' ἄλην τὴν σπουδὴν των, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταφθάσῃ τὸν βασιλέα. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τι χωρίον, ἄβεν ὀνομαζόμενον, καὶ ἔμαθον διὲ ὁ Βασιλεὺς εἶχε διέλθει πρό τινος ὄρας ἐκεῖθεν, ὁ ἱλαρχος φρονῶν διὲ δὲν ἠδύνατο κλέων νὰ τὸν καταφθάσῃ, ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ καταλάβῃσιν. Μάτην ὁ Γεώργιος τὸν ἰκέτευσε νὰ προχωρήσῃσιν μετὰ τῆς Ὀππελν, μάτην τῷ ὑπεκθύμιζε τὸ καθήκον του καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ νὰ τὸν καταφθάσῃσιν — οἱ ἱππεῖς ἀφίππευσαν καὶ ἐζήτησαν καταλόματα.

Ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη περὶ τοῦ τί ἐκρεπε νὰ πράξῃ ἀόριστος δέ τις φόβος τὸν ὤθει πρὸς τὰ ἔμπροσ. Αὐτὸς εἰς μόνος ἀνὴρ εἰς τί ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν βασιλέα; Ἄλλ' εἶχε λάθει διαταγὴν νὰ «καταφθάσῃ τὸν Βασιλέα παντὶ σθένει καὶ μὲ πάντα τρόπον.» Ὅθεν ἀπεφάσας νὰ προχωρήσῃ ὀπισθεν του εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκείνης τοῦ Ἀπριλίου.

Μετ' ἄλιγον ἔλαμπον τὰ φῶτα τῆς Ὀππελν μα-

κρόθεν διὲ ἤκουσε κρότον καλπισμῶν ἔμπροσθεν του, ἐνόησεν διὲ εἶχε σχεδὸν καταφθάσει τὸν βασιλέα καὶ τὴν συνοδείαν του. Ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἤκουσεν ἡκίφων στεναγμὸν καὶ σταθεὶς ἔκραξε: — Τίς εἶς;

— ὦ! βοήθειαν! βοήθειαν! ἐστίναξεν ἀσθενῆς φωνή.

— Δὲν δύναμαι τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, «ἀλλ' εἶχε ὀμομονὴν καὶ εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐπιστρέφω. Τί ἔχεις;

— Ἄ! οἱ Αὐστριακοὶ μὲ ἔστειλαν εἰς τὴν δουλειὰ μου! Μοῦ φαίνεται νὰ ἔτσακίσθῃ τὸ κεφάλι μου!

— Οἱ Αὐστριακοὶ! ἐδῶ πλησίον;

— Ναι, ἐδῶ, εἰς τὴν Ὀππελν.

— Εἰς τὴν Ὀππελν! ὦ! τρέξε, τρέξε κατόπιν του, πρὶν τὸν αἰχμαλωτίσῃ. Ἄφες ἡμᾶς, προτιμῶ νὰ ἀποθάνω μᾶλλον ἐδῶ.»

Ὁ Γεώργιος ὄρμησε μανιωδῶς ἐπὶ τῆς σκληρᾶς καὶ πετρῶδους ὁδοῦ. Ἥδη ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τὴν συνοδείαν τοῦ Βασιλέως συνομιλοῦσαν. Τὰ φῶτα τῆς Ὀππελν ἤρχοντο ὀλονὲν πλησιέστερα ἤδη διέκρινα τοὺς λευκοὺς μανθῶας τῶν Αὐστριακῶν σκοπῶν καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Βασιλέα, διὲ εἶχε προχωρήσει ὀλίγον τῆς συνοδείας, τοῦ νὰ ζητήσῃ νὰ ἀνοιχθῶσιν αἱ πόλαι.

— Ὅπισω, ὀπισω, Μεγαλειότατα! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος, «οἱ Αὐστριακοὶ κατέχουν τὴν Ὀππελν!»

Ἄλλὰ μόλις ὁ σκοπὸς εἶχε λάθει ἀπάντησιν εἰς τὸ «τίς εἶς;» τὴν λέξιν. «Πρώσοι» καὶ ἱκανοὶ πυροβολισμοὶ ἔπεμφαν πολλὰς σφαῖρας κατ' αὐτῶν, καὶ ἀφρευκτως θὰ ἐκπληγῶντο ὁ Βασιλεὺς, ἐὰν ὁ Γεώργιος δὲν ἤρπαζε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του καὶ στρέφων ἑαυτὸν ὀπίσω του καλπάζων πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν. Ὀλόκληρος ἡ συνοδεία τοῦ ἡκολούθησε χωρὶς νὰ ἐνοῆ καθαρώς τί εἶχε συμβῆ.

Ἐποῖα θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα, ἐὰν ἠχηματωῖτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας! ὅποιον θρίαμβον θὰ εἶχον οἱ Αὐστριακοὶ, καὶ ὅπως θὰ διέφερον ἢ ἔκθαις τοῦ πολέμου ἐκείνου εὐκόλως ἐνοοῦνται διὰ τοῦτο ἡ πράξις τοῦ νεαρῶ Ἀνθυπολοχαγοῦ ἦτο μία, ἣν θὰ ἐπερίμενέ τις νὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ Βασιλεὺς. Ὅστω τοῦλάχιστον ἐσκέπτοντο οἱ αὐτεροφροὶ τοῦ Γεωργίου καὶ συνομιλοῦν περὶ τῆς ἀγαθῆς τύχης, ἣτις πάντοτε παρηκολούθησε τὸν «μικρὸν Στρατηγόν.» Ἄλλ' ὀδυμνία μνεία ἢ ἀμοιβὴ ἤλθεν ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως, πολλὸ πιθανὸν διότι ὁ Φρειδερίκος ἤσυχοντο διὰ τὴν ἄδοξον ἀποχώρησίν του, καθότι πάντοτε ἀπέφευγε νὰ ἀναφέρῃ τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

Ὁ Γεώργιος ὀδέποτε εἶχε κἀνσουλᾶθει τὴν ἀξίωσιν διὲ ἡ πράξις του ἀπῆται ἀμοιβὴν, ἀλλ' οἱ φίλοι του δὲν τῷ ἀμοίωζαν. Ὁ πρῶην ὀπολοχαγός, νῦν δὲ Λοχαγός

φόν Σόββε: εις τοῦ ὁποίου τὸν λόγον ἀνῆκεν ὁ Γεώργιος, τῷ ἐξέφρασεν ἡμέραν τινα μεγάλην ἀπορίαν διὰ τὴν «παραδόξον ἀδιαφορίαν» τοῦ Βασιλέως, καθὼς τὴν ἀνόμασεν. Ὁ Γεώργιος τὸν ἤκουσε μετ' ἐκπλήξεως διατεινόμενον ὅτι ὁ βασιλεὺς ὀφείλει νὰ ἀνταμείβῃ πᾶσαν ἐκδούλευσιν ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾖ, προσφερομένην εἰς ἑαυτὸν προσωπικῶς, διότι τοιοῦτρόπως θὰ ἐτήρει ζωογονημένον τὸ αἶσθημα τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς αὐτόν.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ.

Τὴν ὄνομασίαν ταύτην φέρει μία ἐκ τῶν ἀρίστων κωμωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ ὁποία σατυρίζει τὴν κουφόνοιαν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες, ἐν ᾧ εἶχον ἐμπλεχθῆ εἰς τὸν μέγαν καὶ πολυχρόνιον ἐκεῖνον πόλε.

σότερα περὶ τῆς κωμωδίας ταύτης παραπέμπομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 18 Φεβρουαρίου τρ. ἔτ. τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὁ καθηγητὴς κ. Ρουσόπουλος δίδει ἐμπεριστατωμένην ἐκθεσιν αὐτῆς.

Ὀλίγα περὶ χάρτου.

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὰ γράμματα ἐχαράττοντο ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ἐπὶ κεκρωμένων πινακιδίων, ἐπὶ πλακῶν μολυβδίνων κτλ. Ὁ δὲ ἱστορικὸς Φλάβιος Ἰώσηπος ἀναφέρει ὅτι τὰ θρησκευτικὰ βιβλία τῶν Ἑβραίων ἦσαν κεχαραγμένα ἐπὶ χρυσοῦ. Εἰς δὲ τοὺς Αἰγυπτίους ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χάρτου ἐκ τοῦ περικαλύμματος τοῦ παπόρου, ὅστις ἦτο φυτόν, ἀναπτυσσόμενον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Νείλου, καὶ βύβλος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων καλούμενον (ἐξ

Ἡ κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ ἐπονομαζομένη Ὀρνιθες.

μον κατὰ τῶν Σπαριατῶν, τὸν Πελοποννησιακόν, δεῖτε καὶ ἐτελείωσε μὲ τὴν ἤτταν τῶν Ἀθηναίων, ἐφάντασθησαν ὅτι ἠδύνατο νὰ κατακτήσουν τὴν Σικελίαν καὶ οὕτω νὰ ἐκτείνουσιν τὴν ἐξουσίαν καὶ πρὸς δυσμάς.

Τὰ διάφορα πρόσωπα εἰς τὴν κωμωδίαν ταύτην παρίστανται διὰ διαφόρων πτηνῶν, ἔλαβον δ' ἕκαστον αὐτῶν ὄνομασίαν κατάλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς κωμωδίας. Μετὰ παρατεταμένην δὲ συζήτησιν τὰ πτηνὰ ταῦτα ἀπεράσισαν νὰ κτίσῃσι πόλιν ἐναέριον ἀνεξάρτητον καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κωμωδία αὕτη παρεστάθη πρὸ δύο περιπέου ἐτῶν ὑπὸ τῶν φοιτητῶν τῆς φιλολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Πανεπιστημίου τῆς Κανταβριγίας, ἡ δὲ προκειμένη εἰκὼν παρίστα τὴν ἐνδυμασίαν τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἕκαστος πρόσωπον, νὰ παραστήσῃ τὴν κατάλληλον πτηνόν. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ παράστασις ἐπέτυχε θαυμασίας. Τοὺς θέλοντας νὰ μάθωσι περισ-

σοῦ τὰ τῶν Ἑλλήνων βιβλίον) Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ἦτο γνωστοτάτη ἡ γραφή, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐσχετίσθησαν μετ' αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἐκυριεῖσθη ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, ὁ Αἰγυπτιακὸς χάρτης ἦτο ἐν μεγίστῃ χρήσει ἐν Ἰταλίᾳ.

Μετὰ τὸν πάπυρον κοινοτάτη ὄλη πρὸς γραφὴν ἦτο ἡ μεμβράνη ἢ καὶ περγαμνὴ καλουμένη ἐκ τοῦ ἑλμένου Β'. βασιλέως τῆς Περγᾶμου, τοῦ—ὡς λέγεται—ἀνακαλύψαντος αὐτὴν, ὅτε εἶχεν ἀπαγορευθῆ ἡ ἐξαγωγή τοῦ παπόρου ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Τὸ ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν Περγαμνὴν ὁ Εὐδόμης εἶναι ἀνακριβές, διότι ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει τὴν χρῆσιν τῆς μεμβράνης ἐπ' αὐτοῦ, εἶναι δὲ πιθανόν ὅτι εἰσήγαγε μόνον οὗτος βελτίωσιν τινα εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς μεμβράνης.

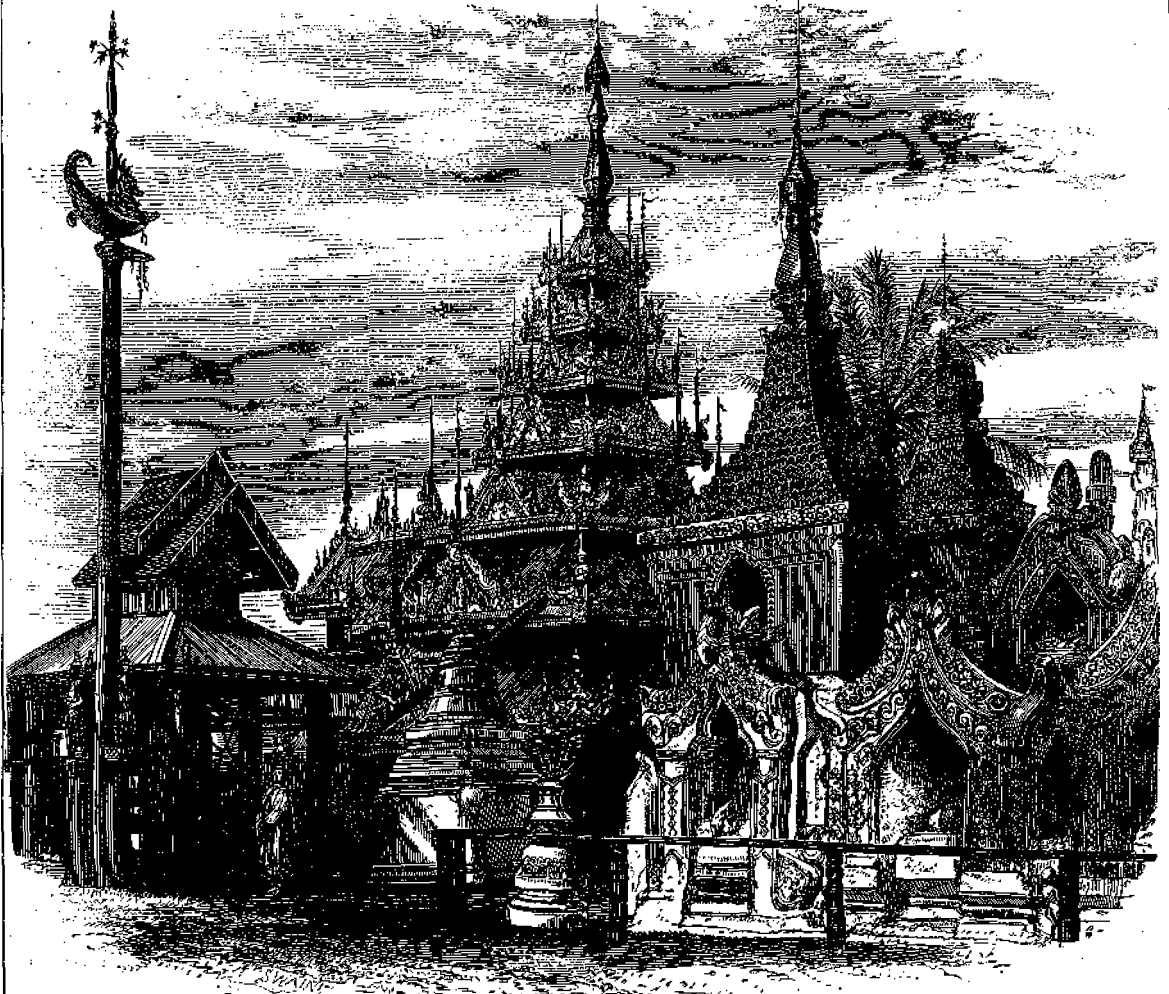
Καὶ ἡ περγαμνὴ καὶ ὁ πάπυρος δὲν ἦσαν εὖωνα, ὅθεν ὅτε ἐπ' αὐτῶν ἦτο γεγραμμένη μὴ σπουδαία

συγγραφή ἐξηλείφετο καὶ ἔγραφον πάλιν ἐπ' αὐτῶν τότε δὲ ὁ χάρτης ἐκαλεῖτο παλιμψηστος.

Ἡ χρῆσις τοῦ ἐκ τοῦ παπύρου καὶ τῆς περγαμηνῆς χάρτου ἔκαυσεν, ὅτε ἐγένετο γνωστὴ ἡ ὑπὸ τῶν Σινῶν κατασκευὴ τοῦ χάρτου ἐκ τοῦ βάμβακος.

πτον καὶ οἱ μοναχοὶ τῶν εἶναι ἐνακρετώτεροι τῶν Κινέζων μοναχῶν.

Ὁ ὑπάρχων βασιλεὺς εἶναι φανατικὸς καὶ καταδιώκει σιληρῶς τοὺς ἀποσιριτῶνας ἀπὸ τὴν πάτριον θρησκείαν· ὁ χριστιανισμὸς ὅμως μὲ δλους τούτους τοὺς διωγμοὺς ἔχει κάμει γιγαντιαίας προόδους καὶ ἤδη

Ναὸς τοῦ Βούδα ἐν Βούρμα.

Ἡ Βούρμα.

Ἡ Βούρμα ἢ τὸ βασιλεῖον τῆς Ἀσίας καίται εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν ἄκρην τῆς Ἀσίας, πέραν τοῦ ποταμοῦ Γάγγου. Πρωτεύουσα δι' αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἀδα.

Οἱ κάτοικοι συμποσούμενοι εἰς 3,000,000 εἶναι μάλ· λον Μόγγολικῆς ἢ Ἰνδικῆς καταγωγῆς.

Ἡ θρησκεία τῶν Βουρμαίων εἶναι ἡ τοῦ Βούδα, διατηρηθεῖσα καθαρωτέρως παρ' αὐτοῖς, ἢ παρὰ τοῖς Κινέζοις, διότι καὶ τὴν λατρείαν τῶν εἰκόνων ἀπαρρῖ-

πολλαὶ χριστιανικαὶ ἐκκλησιαὶ μετὰ εὐσεβῶν ἐντοπίων ἱεροκηρύκων ἀργανίσθησαν ἀπανταχοῦ τοῦ βασιλείου, ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιον, μεταφράσθη εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν καὶ κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως μεταδῶ τοῦ λαοῦ.

Οἱ Λάπωνες.

Οἱ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παριστάμενοι ἄνθρωποι εἶναι Λάπωνες, κάτοικοι μιᾶς τῶν βορειοτάτων χωρῶν τῆς Εὐρώπης, τῆς Λαπλανδίας, ὅπου τὸ ψῦ-

χος θά ἦτο ἀνοπόφορον ἐάν δὲν ἐμστριάζετο ὑπὸ τοῦ θερμῆ ἐκείνου φράγματος τὸ ὅποιον πηγάζει ἐκ τοῦ Κόλπου τοῦ Μεξικοῦ καὶ περιφράει τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, Νορβηγίαν καὶ τὰς ἄλλας ἐκεῖνας βορείους χώρας τῆς

ἐπὶ πολλάς ἐβδομάδας, ὁ δὲ καύσων καταντᾷ ἀνοπόφορος, καὶ γεμίζει ἡ ἀτμοσφαιρὰ ἀπὸ σμύνης ἐντόμων· τὸν δὲ χειμῶνα μένει κάτωθεν τοῦ ὀρίζοντος ὁ ἥλιος ἐπὶ πολλάς ἐβδομάδας συνεχῶς, δὲν εἶναι ὁ μὴ σκότος ἐντελῶς, διότι καὶ ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστὲ.

Οἱ κάτσοι τῆς Λαπλανθίας

Εὐρώπης, καὶ καθιστᾷ θερμότερον τὸ κλίμα των, ὡς γνωρίζετε βεβαίως ἐκ τῆς Γεωγραφίας. Ἐξεύρετε πρὸς τοῦτοις, ὅτι ἔσον πλησιάζει τις εἰς τοὺς πόλους, τόσοσιν μεγαλειτέρα γίνεται ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα. Εἰς τὴν Λαπλανδίαν ὁ ἥλιος τὸ θέρος δὲν δύει καθόλου

πρὸς λάμπουσιν μὲ ἐκτακτὸν λάμπειν. ὑπάρχει δὲ καὶ τὸ Β. Σέλας, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνη φῶς τὸ ὅποιον, διαχύνεται εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸν βόρειον πόλον. Οἱ Λάπωνες εἶναι ὑποκείμενοι εἰς πολλάς ἀσθενείας καὶ ἀποθνήσκουσιν συνήθως πρὸ τοῦ πεντηχοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου)

Κατὴν κακῶς ἐφόρεσε τὰ ἐνδύματά του, τὰ περισσότερα ἀνάποδα. διότι οὐδέποτε εἶχεν ἐνδοθῆ μόνος κατώρθωσεν ὁμως νὰ τὰ θάλῃ δια, χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν Μαρίαν, λαβὼν δὲ τότε τὸν ναυτικὸν τοῦ πῆλον, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ χαμηλὸν παράθυρον εἰς τὴν μαλακὴν χλόην. Ἦτο ἀκόμη πολλὰ πρωί· ὁ ὀδρανὸς ἦτο ἐρυθρὸς, αἱ πρῶναι σκιαὶ καὶ ἡ ἡμίχλη δὲν εἶχον διαλυθῆ, τὰ δὲ πτηνὰ ἀκαλημερίζοντο ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ θάμνων. — «Πόσον ὠραία εἶναι!» — ἐσκέφθη ὁ Βέρτος. — «Αἱ διατὶ δὲν σηκώνονται ὅλοι μὲ τὸν ἥλιον;»

Ἐσκέφθη ὁμως, ὅτι ἂν ἤθελα νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον δὲν ἔπρεπε νὰ κάθηται ἐκεῖ νὰ βρεμβάζῃ· ἔθεν ἐξεκίνησε διὰ τὴν ἀκροθαλασσίαν, περιπατῶν μὲ δλῆν τὴν δυνατὴν ταχύτητα. Ἡ ἡμίχλη ἐσκέπαζε τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ δ' ἦτο μόνον εἰς παῖς, εἰς μίαν παλαιὰν λέμβον, ἐτοιμαζῶν τὰ δίχτυά του. Πρὸς τοῦτον ἔτρεξεν ὁ Βέρτος, καὶ τῷ προσέφερε δύο ἀργυρᾶ νομίσματα. — «Μὲ πηγαίνει εἰς τὸ Οὐίλτον, ἂν σοὶ τὰ δώσω;» — ἠρώτησεν. «Ἀκοῦς ἐκεῖ! Βέβαια σὲ πηγαίνω, καὶ δέκα ἀκόμη ἂν ἦσαν τοῦ; ἐπὶγαίνα ἀπὸ τόσο τὸν καθένα!» ἀπεκρίθη γελῶν ὁ παῖς.

Ὁ μικρὸς κόμης ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον μὲ δλῆν τὴν ἀνήσυχον ταχύτητα, τὴν ὅποιαν ὄβει εἰς τοὺς δραπετεύοντας ἀλγυαλιώτους ἢ συναίσθησις τῆς ἐλευθερίας. Ἡ λέμβος ἦτο καλαιὶ καὶ ἀκάθαρος, ἢ δὲ χυνόμενος καὶ καθαρὰ στολὴ τοῦ Βέρτου ὑπέφερον ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετ' αὐτῆς· ἀλλ' ὁ Βέρτος δὲν εἶχεν ὀφθαλμοὺς διὰ τὰ τοιαῦτα, — τὸν κατεκυριεύεν ἐντελῶς ἡ γλυκεῖα συναίσθησις, ὅτι ἦτο μόνος καὶ ἐλεῦθερος νὰ κρᾶτῇ ὅ,τι ἤθελεν! Ἡ λέμβος τοῦ θαλαμηγοῦ τοῦ ἦτο μακρὰ καὶ κομψή, οἱ δὲ κωπηλάται ἐφόρουν ὠραίας λευκὰς στολὰς καὶ σκούφους ἐρυθροῦς· οὐδέποτε ὁμως συνηθάνθη τὸσαύτην εὐχαρίστησιν εἰς ἐκείνην, ὅσον εἰς τὸ ῥυπαρὸν τοῦτο σκάφος. Διότι ἐκεῖ εἶχε πάντοτε κάποιον πλησίον του, νὰ τῷ λέγῃ. «Μὴ σκύπτεις! — θὰ πέσῃς εἰς τὴν θάλασσαν!» ἢ — «Πρόσεχε μὴ βραχῆς» ἢ ἀπλῶς. «Πρόσεξε! πρόσσεξε!» Ἄχ! αὐτὸ τὸ «πρόσεξε!» δταν τὸ ἀκούγῃς τοῦ ἔρχεται νὰ ῥιφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ πλησιέστατον δένδρον. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ ἔσθάνθητε πολλάκις καὶ σεις· δὲν σας λέγω ὁμως ὅτι εἴχετε καὶ δίκαιον.

Τοὺς βρεμβασμοὺς τοῦ Βέρτου διέκοψεν ἡ φωνὴ τοῦ παιδός. — «Πρέπει νὰ σὲ θγάλλω ἐδῶ, ἀφέντη, καὶ νὰ γυρίσω πίσω, γιατί θὰ μὲ ἐυλίση ὁ πατέρας μου· εἶναι δίκῃ του ἡ βάρκα.»

«Ἐκαμὲς ἄσχημα λοκπὸν νὰ τὴν πάρῃς χωρὶς τὴν ἀδείαν του,» ἀπεκρίθη μετὰ πολλῆς ἀσθηρότητος ὁ Βέρτος.

Ὁ κακὸς παῖς ἐγέλασε σαρδονικῶς. — «Δὲν μούδωκες μισὴ λίρα τοῦ λόγου σου νὰ σὲ φέρω ἐδῶ;»
«Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ σὲ φέρω εἰς πειρασμόν.» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος· τότε ὁμως ἐνεθυμήθη, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔπραττε κακὰ δραπετεύσας τοιοῦτοτρόπως.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ λέμβος εἶχε σταθῆ παρὰ τὴν ἀκτὴν, ὁ δὲ μικρὸς κόμης ἀπέβη εἰς τὴν ἐτηράν. Τὸ μέρος ἦτο μονῆρες καὶ λίαν ῥωμαντικόν.

«Ποῦ εἶμαι;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος τὸν παῖδα, ὁὗτος ὁμως δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μόνον ἐγέλασε καὶ ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ μὲ δλῆν τοῦ τὴν δύναμιν πρὸς τὸ Σάγκκιν, ἀφίνων τὸν μικρὸν κόμῃτα εἰς ἀρκετὴν ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν.

Ὠραία τῷ ὄντι ἀρχὴ τοῦ ταξιδίου του! ἤρχισε δὲ νὰ κρινῆ. Ἐτήρχετο καπνὸς ἐκ τῆς καπνοδόχης μιᾶς καλύβης, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἴστατο ἀνοικτῇ· ἐφοβήθη ὁμως νὰ ζητήσῃ τι ἐκεῖ μήπως τὸν ἐπαναγάγουν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ἐξεκίνησε μὲ πολλὸ θάρρος καὶ σταθερότητα, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον, μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ ἔφθασεν εἰς τὸ μικρὸν χωρίον Οὐίλτον. Ἦτο ἀκόμη πρωί, καὶ τὸ χωρίον δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξυπνήσει· αἱ πλεισταὶ τῶν οἰκιῶν βυθισμέναι εἰς κήπους καταχλωρούς ἦσαν κλεισμέναι· τὰ ὄψηλά δένδρα τῆς μιᾶς ὁδοῦ τοῦ Οὐίλτον ἔρριπτον σκιάν βαθείαν. Ὀδοεῖς ἐφαίνετο, πλην μιᾶς γυναικὸς, ἣτις ἤνοιγε τὰ παραθυρόφυλλα ἐνὸς ἀρτοπωλείου. Ὁ μικρὸς κόμης πλησιάζας αὐτὴν ἐσῆκωσε τὸν πῆλόν του μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ εἶπε, «Σὰς παρακαλῶ, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ μοὶ πωλήσῃτε ὀλίγον ψωμί καὶ γάλα.»

Ἡ γυνὴ τὸν ἐκύτταξε μὲ περιέργειαν, καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ. — «Χαρὰ ἔσται ματάκια σου! Ἐγὼ ψωμί μόνον πωλῶ, διὰ τὸ χατῆρί σου ὁμως θὰ σοῦ δώσω καὶ γάλα. Πέρασε μέσα ἀφεντάκι.»

Εἰσῆλθε· τὸ ἀρτοποιεῖον τῷ ἐφαίνετο πολλὸ παράξενον μέρος, τόσον μικρὸν καὶ σκοτεινὸν καὶ καταστρωμένον μὲ ἄλευρον! Ἡ ὁσμὴ ὁμως τοῦ νέου ἄρτου ἦτο νοστιμωτάτη, ὁ δὲ μικρὸς κόμης ἦτο πολλὸ ἐσφυγμένος καὶ κεινασμένος.

Ἡ γυνὴ ἔθεσεν ἐμπρὸς τοῦ μέγα ποτηρίου] γάλακτος καὶ ἄρτου, μὲ κοχλιάριον ἐύλινον. Ὁ μικρὸς κόμης ἔβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιόν του διὰ νὰ τὸ πληρώσῃ — ἀλλ' οὐδὲν εὗρεν — οὔτε πεντάραν!

Ἠρυθρίασε καὶ ἄχρῃασεν. ἐσκέφθη δὲ ὅτι τὰ χρήματά του θὰ ἔπασαν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τὸ ὠρολόγιόν του διότι καὶ αὐτὸ ἔλειπεν, οὐδόλως ὁμως ἐσκέφθη ὅτι τὸ κακὸν ἐκεῖνο παιδίον εἶχε κλέψει ἀμφότες

τερα. Ούτως όμως είχαν. "Όθεν έσηχώθη με πολλήν ταραχήν και λύπην.

«Κυρία, σάς ζητώ συγγνώμην» είπας με τον σονή θη του εδγενή τρόπον. «Ενόμιζα ότι είχαν χρήματα αλλά τά έχασα, ως φαίνεται. Σάς ευχαριστώ πολύ· δεν ήμπορώ όμως να φάγω τό γάλα και τό ψωμί.»

«Η γονή ήτο νοήμων και φιλόφρων.

«Δέν κειράζει Παρέ το, καλό μου άρχοντόπουλο!» άπεκρίθη. «Φάγε το και έννοια σου, ό πατέρας σου ή ή μητέρα σου μου τό πληρώνει.»

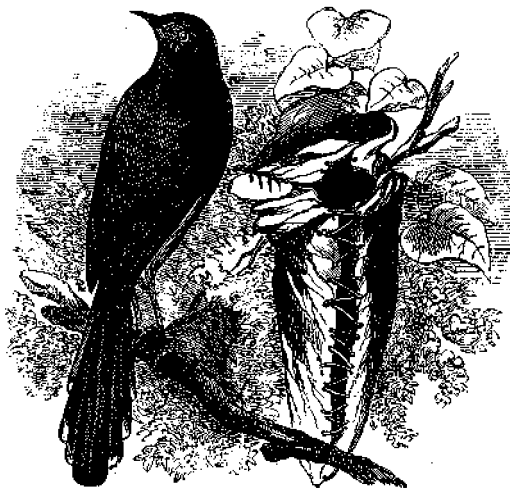
«Όχι, όχι» έμωρμούρισεν ό Βέρτος έρυθριάσας πολύ· φοβοόμενος δέ μήπως ή έπιθυμία του φαγητού κυριεύσει τό άίσθημα της τιμής, έξήλθε τρέχων εκ του

τός της ραπτής ταύτης φωλεάς· εδρίσκαται δέ εις την βόρειον 'Αμερικήν.

Έν Βατερωή του Λονδίνου υπάρχει Ιδρυμα ονομαζόμενον «Καταφύγιον των άπολεσθέντων κουνών» είναι δέ μέρος, εις τό όποιον δέχονται τους χαμένους και πεινώντας σκύλους. Όταν κλητήρ τις εδρη σκύλον πλανώμενον εις τάς οδούς τον συλλαμβάνει και άν μείν φέρη λαμποδέτην με τό όνομα του κυρίου του τον οδηγεί εις την οικίαν του, ει δέ μη τον φέρει εις τό «Καταφύγιον των Κυνών», όπου λαμβάνει τάς αναγκαίας περιποιήσεις, έωςού δυνηθούν να μάθουν τι

άρτοπωλείου, και έσπευσα να άπομακρυνθώ.

Ναι μεν είχε χρήματα πολλά. Τό έν γνώριζε καλά, διότι του έλεγον ότι ήτο πλούσιος. Που όμως τά είχε δεν έν γνώριζεν, ούτε τι έσήμαινε τό να ήναι πλούσιος. Έκτός δέ τούτου δεν είχε σκοπόν να έπιστρέψη προς την μάμμην του, τον 'Ράλφ και τον Βασίλειον, πριν άποκαλύψη την αλήθειαν και εδρη τό βασίλειόν του. (άκολουθεί.)

Τό πτηνόν ό ράπτης.

περι αυτού, άν δέ ήναι βεβλαμμένος και άσθενής τον φονεύει διά μέσου αέριου τι νός, τό όποιον προσενεί άμεσα θάνατον χωρίς πόνον. Αν δέ τόχη όγής και νοήμων, τον στέλλουν εις οικογένειαν, ή όποία ζητεί καλόν σκύλον· όπου βεβαίως έχει όλας τάς περιποιήσεις, τάς όποιάς λαμβάνουν προσφιλείς κύνες παρά των κυρίων των. Τό «Καταφύγιον», τούτο είναι έργον έλεημόνων ανθρώπων, οτινες δικαίως νομίζουν χρέος των ανθρώπων να φροντίζουν πε-

Ο Ράπτης.

«Όσον περισσότερον εξετάζει τις τά έργα του Θεού, τόσον περισσότερον αναγκάζεται να θαυμάζη την σοφίαν και πρόνοιαν αυτού, όστις έδωκεν εις όλα τά πλάσματα του δυνάμεις τοσούτον θαυμασίας. Δέν υπάρχει ζών, εις τό όποιον δεν έδόθη ή δύναμις και τά μέσα του να κατασκευάζη την οικίαν του, άπορεί δε τις ποιον να δνημάση εδφύστατον και επιδειώτατον. Τά πτηνά δεικνύουν μεγίστην εδφύταν και δεξιότητα εις την κατασκευήν των φωλεών των· άλλα μεν κτίζουν αυτάς εκ χύματος και πηλού επί του κορμού των δένδρων, άλλα δέ υποσκάπτουν τό έδαφος και κάμνουν υπόγεια οικήματα θολωτά, άλλα υφαινουν τάς φωλεάς των εκ νήματος και άλλων οδσιών, και άλλα κτίζουν αυτάς εκ έύλων. Τό μικρόν και χαριέν πτηνόν τό όποιον βλέπετε εις την προκειμένην εικόνα ένώνει τά άκρα ένός μεγαλου φύλλου, τό όποιον ράπτει μετά πολλής τέχνης, και κάμνει τά αυγά του εν-

ρι των ταλαιπώρων ζώνων, τά όποια δεν δύνανται να φροντίσουν δι' έαυτά. Κατά τό παρελθόν έτος περίπου 41,000 κυνών άπολεσθέντων επεστράφησαν εις τους κυρίους των, 15,000 δέ πεινασμένοι και άστεγοι κύνες εδρον τροφήν και σκέπην εκεί, και έστάλησαν οι πλεστοι εις οικογενείας, ώστε τό όλον 26,000 κυνών παρελήφθησαν εκεί κατά τό έτος 1883. Πολλοί δέ κύριοι άμα χάσουν σκύλον άμέσως πηγαίνουν εις τό «Καταφύγιον» εξεύροντες ότι πιθανόν θα εδρίσκαται εκεί.

— 'Ο Μέγας Ναπολέων έλεγεν ότι υπήρχε μία λέξις ήτις δεν εδρίσκετο εις τό λεξικόν του, — ή λέξις «άδύνατον», διά τούτου δέ ήθελε να δείξη ότι δεν υπήρχεν επχείρησις τόσον μεγάλη ώστε δεν ήδύνατο να την αναλάβη ή έργον τόσον δύσκολον, ώστε δεν ήδύνατο να τό φέρη εις πέρας. 'Αλλ' ως γνωρίζομεν εκ της Ιστορίας, ήτηθή εν 'Ιτατερωά και έστάλη αιχμαλώτος εις την νήσον άγίαν 'Ελένην, όπου απέθανεν εξόριστος. Ματαία είναι πάσα τοιαύτη καύχησις, διότι άνευ της βοήθειας του Θεού τά πάντα είναι άδύνατα εις τους ανθρώπους.

«Ο Θεός ἐν τῇ φύσει.

«Ὅτε εἰς νύκτα ἤρεμον ἐν μέσῳ τῶν αἰθέρων
εἶδον τὴν μυρμήφυτον χορείαν τῶν ἀστέρων.
Μὲ χεῖλη ὑποτρέμοντα καὶ συγκεκινημένα
ἠρώτησα ἐκ τῶν λαμπρῶν ἀστέρων τούτων ἕνα,
«Τίς σ' ἔδωκε τὴν λάμψιν σου, ὦ ἄστρον φωτοδόλον
καὶ λάμπεις ἄγρυπνον, φαειρὸν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θάλλον;»
Καὶ μ' εἶπε «πρὸς τί μ' ἔρωτες, ὦ φίλε, ἐνεός;
τὴν λάμψιν μου μοι ἔδωκεν ὁ πλάστης σου Θεός.»

«Ὅτε βρεμβώδης ἤκουσα νὰ ψάλλωσι στρουθία
ὑπὸ κινεράς φθλῶμα ἐν ἁρμονίᾳ θεῖᾳ,
Κ' ἔτέποντο τὰ περίε τῶν ἐκ τῶν γλαυκίων τόνων,
ἐνθουσιῶν ἐν ἐξ αὐτῶν ἠρώτησα μὲ πόνον,
«Εἰπέ μοι τίς σοι ἔδωκε πτηγῶν μου τὴν φωνὴν σου;
καὶ ψάλλεις τόσον λυγρῶς τὴν εὐμολπον φθῆν σου;»
Καὶ μ' εἶπε, «πρὸς τί μ' ἔρωτες, ὦ φίλε, ἐνεός;
νὰ ψάλλω μὲ ἐπροέκισεν ὁ Πλάστης σου Θεός.»

«Ὅτε ἐν μέσῳ διανοῦς καὶ μαγικοῦ τοπίου,
ἐνφ' ὑπερνωῶς ἀπέπνευε τὸ ἄρωμα τοῦ σου,
ἠρώτησα ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν θυμηθῶν ἀνθρώπων,
θλίβων αὐτὸ περιπαθῶς ἐν μέσῳ τῶν χειλέων,
«Ὁ ἄνθος μου, τίς σ' ἔδωκεν, εἰπέ καὶ σὺ ἀνάμα,
τὸ ἄρωμα, τὴν χάριν σου, καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα;»
Καὶ μ' εἶπε, «πρὸς τί μ' ἔρωτες, ὦ φίλε, ἐνεός;
δι' ὄλων μὲ ἐστόλισεν ὁ Πλάστης σου Θεός.»

Καὶ στρέφων τότε περίε μου πρὸς ἄπασαν τὴν φύσιν,
ἀπὸ τοῦ νότου εἰς βορρᾶν, καὶ ἀνατολῆς εἰς δύσιν,
«Ὅλα μὲ εἶπον ἐν χαρῇ, «καὶ βλέπεις ἐνεός,
τὸ πᾶν ἐδημιούργησεν ὁ Ὑψίστος Θεός.»
Ἐν Πειραιεὶ τῇ 10 Ἰανουαρίου 1884. Δ. Κ. Σ.

ΚΙΟΚΚΙΛΑ

«Ὁ ἀληθὴς εὐγενής τοὺς τρόπους σκέπτεται πῶς νὰ εὐχα-
ριστήσῃ τοὺς ἄλλους, καὶ οὐδέποτε δεικνύεται ἀδίκος ἢ ἀμε-
λής. Τὴν κίβδηλον ὁμοίως εὐγένειαν ἔχουν πολλὰκις καὶ οἱ μέγι-
στοὶ ἐγωιστὰὶ τοῦ κόσμου, διότι συνίσταται εἰς ἐξωτερικὴν
μόνον συμμόρφωσιν πρὸς κανόνας καὶ τύπους τινας.

—Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Δ', ὅστις ἀνομιάσθη ὑπὸ
τῶν κολάκων του «ὡς εὐγενέστατος κύριος τῆς Εὐρώπης,» εἶχε
γούστον ἀλάνθαστον εἰς τὴν ἐνδομασίαν του, καὶ τρόπους
διακεκριμένους, ἐγνώριζε δὲ κάλλιον παντὸς ἄλλου πῶς νὰ
κάμῃ ὥρατα κομπελίμεντα, εἶχεν ὁμοίως ἤθη ἀνελεύ-
θερα καὶ χαρακτῆρα αἰσχροῦ, καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ ἀδικῇ τοὺς
καλλίστους φίλους του, ὅταν τῷ συνέφερον.

—Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ' ἐφημιζέτο διὰ
τοὺς λαμπροὺς τρόπους του. Ἦτο ὁμοίως ἐγωιστῆς καὶ ἠνάγ-
καζε τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ υποφέρειν χιλιάς ἐνοχλήσεις χάριν μι-
κρῶν καὶ ἀσημάντων κανόνων τῆς ἐθιμοταξίας. Ἐχαίρετέε
λ. χ. μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐπρεπειας τὰς κυρίας τῆς αὐ-
λῆς του, ἀλλὰ τόσον ὀλίγον τὸν ἐμαλεπερὶ αὐτῶν, ὥστε τὰς
ἠνάγκαζε νὰ ἰσπεύουν εἰς τὴν συνοδείαν του ἐπὶ ὥρας ὀλο-
κλήρους ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς καὶ τῆς χιόνος, μόνον καὶ μό-

νον διὰ νὰ μὴ ἐλαττωθῇ ἡ λαμπρότης τῆς συνοδείας του.
Ἐνφ' δὲ ἐκτροπτεῖ παντοῦ πόσον ἡγάπα καὶ ἐλάτρουε τὴν κυ-
ρίαν Μαυτενῶν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνομφερόθη, ἤνοιγε θύρας καὶ
παράθυρα εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος, ἐνφ' αὐτῇ ἔκειτο ἀσθε-
νὴς εἰς τὴν κλίνην τῆς· διότι αὐτὸς ἐστενοχωρεῖτο ὑπὸ τῆς
θερμότητος. Ὁ Βασιλεὺς οὗτος δὲν ἐγνώριζε τὸ πνεῦμα τῆς
εὐγενείας.

— Ἡ Δούκισσα Βερρί, ἡ μήτηρ τοῦ πρό τινος ἀποθανόν-
τος Κόμητος Σαμβόρδ, ἦτο παρὰ πολὺ ἀσχημος, ἦτο ὁμοίως ἀ-
γαθωτάτη καὶ συμπαθητικωτάτη. Ἡμέραν τινα, ἐνφ' περι-
πάτει μόνη καὶ ἀπλῶς ἐνδεδυμένη ἐπὶ τῆς προκουμαίας τῆς
Διέπης, ὅπου διέτριβε πολλοὺς μῆνας κατ' ἔτος, τὴν ἐπιλη-
σάσεν ἀλιεὺς τις, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ πῶς ἡ-
δύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν Δούκισσαν Βερρί.

«Τὶ τὴν θέλεις;» ἠρώτησεν ἡ Δούκισσα.
«Ἐγὼ μὲν ἀναφορὰν νὰ τῆς παρουσιάσω μίαν μεγάλην
χάρην νὰ τῆς ζητήσω» ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς.

«Καὶ δὲν τὴν εἶδες ποτε;»
«Ποτέ. Εἰσέρω μόνον ὅτι εἶναι πολὺ ἀσχημος.»
«Καλὰ. Δός μοι τὴν ἀναφορὰν σου, καὶ θὰ φροντίσω νὰ
τὴν δώσω εἰς τὴν Δούκισσαν.»

Ὅλγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἔλαβε διαταγὴν ὁ ἀλιεὺς νὰ
παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἔκταυλιν τῆς Δουκίσσης, εἰσαχθεὶς δὲ εἰς
αὐθουσιᾶν τινα, εὗρε τὴν κυρίαν ἐκεῖνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδω-
κε τὴν ἀναφορὰν του, μετ' ἐκπλήξεως δὲ καὶ αἰσχύνης ἔμα-
θεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ Δούκισσα. Ἐρχισε δὲ νὰ τραυλιχῇ ἀσυ-
ναρτήτως λέξεις τινας, ζητῶν συγχώρησιν ἡ Δούκισσα ὁμοίως
τὸν διέκοψε φιλοφρόνως μειδιάσασα.

«Ἡ αἰτησίς σου εἰσακούσθη.»
«Ἄλλοτε δὲ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶπουν ὅτι ἡ Δούκισσα ἔ-
χει πρόσωπον ἀσχημον, νὰ προσθέσης, ἐναὶ ἀλλὰ ἔχει καὶ
καρδίαν τρυφεράν!»

—Οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐργάται τῶν Παρισίων λατρεύουν τὸν
ποιητὴν Βίκτορα Ὑγῶ, καὶ δικαίως, διότι ἐστάθη πάντοτε φί-
λος των, καὶ οὐ μόνον πολλὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἔγραψε, ἀλλὰ καὶ
προσωπικὴν συμπάθειαν ὑπὲρ αὐτῶν ἔδειξεν.

Ἡμέραν τινα ἐφώναζεν ἄμαζαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τα-
λετὴν τινα, ὁ δὲ ἀμαζηλάτης ἐγνώριζε τίς ἦτο, καὶ ἀφοῦ τὸν
ἔφερον εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελενὰ ὑπάγῃ, ἠρονήθη νὰ
δεχθῇ πληρωμὴν.

Ὁ ὀδῶν ὁμοίως ὠθήσεν εἰς τὴν χεῖρά του ἐν ναπολεόντιον, καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ἀμαζηλάτης τότε πορεύεται ἀ-
μέσως εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἐκρατοῦντο οἱ ἐνοχοὶ πολιτι-
κῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἔδωκε τὸ ναπολεόντιον ὡς συνεισφοράν
διὰ τοὺς πολιτικοὺς αἰχμαλώτους, υπογράφας οὕτω, ἀτιμῆ ἐνδὲ
δρόμου, πληρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Βίκτορος Ὑγῶ εἰς τὸν
ἀμαζηλάτην Κάρολον Μιῦρ.

Τοσοῦτον δὲ ἐνθουσιασμόν ἔδειξε μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τοῦ ὀ-
γῶ, ὥστε ὁ ποιητὴς τὸν προσεκάλεσε ποτε εἰς γεῦμα, εἰς τὸ
ὁποῖον συνεκάλεσε καὶ τοὺς οἰκείους του, ἵνα τιμῆσουν τὸν
ἀμαζηλάτην, ὅστις διετέλεσε πάντοτε ἀφωσιωμένος εἰς τὸν
Βίκτορα Ὑγῶ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖον βασιλεῖα τοῦ Ἰσραὴλ διεδέχθησαν ἀμφότεροι οἱ
υἱοὶ του;
- 2) Ποῖον βασιλεῖα τοῦ Ἰούδα διεδέχθησαν καὶ οἱ τρεῖς
υἱοὶ του;
- 3) Ποσάκις διηρόθη διὰ θαύματος ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς καὶ
διὰ ποίου μέσου;